

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628044656/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Hvem kunde vel sige sig fri? Hvem havde ikke sin Ærgertigheds Orm - stor eller lille? Fra de bedre Folks lejede Stolestader til de fattiges Bænke var der ingen Sjæl, som ikke i Smug skedede til en Medhjælper eller til en Overmand. Misundelsen sad dem alle paa Ryg. Hvem var uden Hovmod, hvem var uden skjulte Saar?

I Hr. Wenzels Sind løb Sorg og mærkelig Trøst sammen i store Hvirvler. Sangen husvædede ham. Se! Thomas Kingo havde følt og oplevet alt paa samme Maade som han selv.

Ak Yndest og Gunst,
 du hastigt opførte og faldende Dunst,
 du kanstig Opblæser, hvægende Vind,
 som Tusind har Øjen og dog løber blind —
 hvad set du, naar man dig ved Solen har set?
 Forføngelighed,
 Forføngelighed.

Hvad *gaar* der dog af Wenzel idag, tænkte Sørenskriveren igen. Et eller andet maatte have forurettet den lille Mand og pint ham ind i hans inderste Præstesjæl. Havde mon Landfogeden ikke gidet høre paa hans Prædiken? Noget var sket, det var klart, og nu stod han der. Wenzel, Gud hjælpe ham, vadende i al Jorderigs Passion, men med Aasynet vendt mod Naadens Lys — selvfølgelig, pøj! Denne Salme blev snart en Uting, en Slags Brændevin at trøste sig paa, naar Godtfolk brændte sig paa Livsens Vælling. Blot en Mand tabte tre Mark i Kortspil, saa far, Verden, farvel! Ja, det skulde fedt hjælpe.

Men da de kom til det næste Vers brast det et Øjeblik ganske for Hr. Wenzel, han glemte Naaden og græd og sang sin Kvade ud:

Ak, Venskab og Tro,
 som alt efter Lykken vedst Flejst at no!
 Du smukke Bedragere, heldige Skalk,
 som skuffer saa ofte i Døvelsens Kalk.
 Du est, som og jeg af Forførenhed ved,
 Forføngelighed,
 Forføngelighed.

Og han vedblev flammende af retfærdig Harm og Nidkærlighed:

Ak, kødelig Lyst,
 som mangen med dødelig Læber har kyst.
 Dit længende Tønder, din flyvende Gaist
 har mangen i evige Lær henhvist ...